

A bright yellow sun with numerous rays is positioned at the top center. Below the sun are several layers of stylized, scalloped-edged clouds in shades of light blue and white. The text '2014 - 2015' is centered within the sun.

**2014
-
2015**

Almanach PAPRSEK

Úvod

a) PRÓZA

1. Najde Maxipes Fík svůj druhý domov?
2. Pověst o mnichu Eduardovi
3. Kadaňský obr
4. Školní výlet z Kadaně na Mars
5. Válečný kůň
6. Kadaň v budoucnosti - vítězná práce
7. Cesta do minulosti Kadaně

b) Vítězná ilustrace

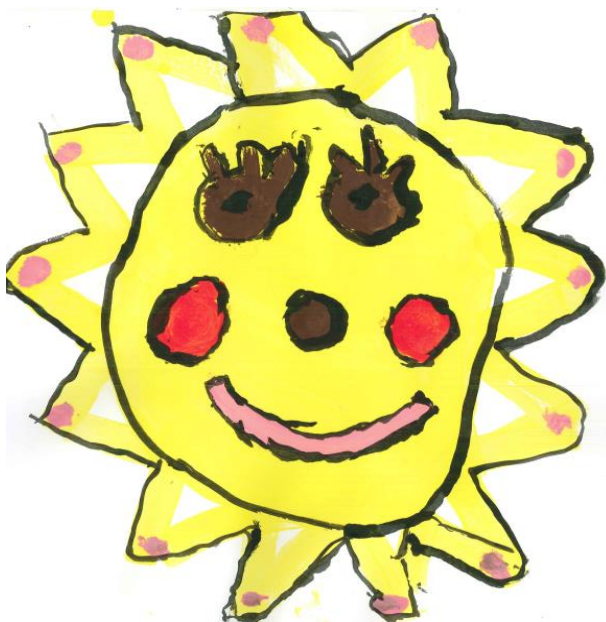
c) POEZIE

8. Naše Kadaň
9. Kde žiji ráda
10. Naše město
11. Nejkrásnější místo
12. Podzim je tu
13. Óda na Kadaň - vítězná práce

d) DOPISY

Deník Hanse Schmieda
Deník
Příběh z 2. světové války
Deník Josefa Rybáře

e) POHÁDKA O SLUNÍČKOVÉ SUDIČCE

Milé holky a milí kluci,

vítejte u dalšího ročníku sluníčkového almanachu. Letošní vydání spojuje jedno velké téma - **Kadaň**. Naše město, rodiště se ocitlo pod drobnohledem a fantazie pak často pracovala na plné obrátky.

Ve sborníku se objevuje pár novinek a zajímavostí.

Ke spolupráci jsme přizvali dětičky z mateřské školy Barvička. Ty se aktivně podílely na ilustraci některých vašich prací a rovněž společně s námi všemi vybíraly nejúspěšnější dílko. Část Paprsku pak doplnily ještě dalšími obrázky o Kadani. Z nich jste zase pro změnu vy volili ten nejpovedenější výkres.

V almanachu se objevuje ještě jedna část. Tvoří ji soubor fiktivních (smyšlených) dopisů, deníků a zápisků dětí, které se ocitly uprostřed 2. světové války. V nich píší svým blízkým o strachu a obavách, jež je sužují. Jsou to práce žáků 9. třídy, které vznikly v hodinách dějepisu. Tyto ukázky nejsou soutěžní, nebudou tedy součástí ankety o Pisálka.

Celý sborník pak uzavírá pohádka od paní učitelky Rutové.

Příjemnou zábavu!

Mgr. Lenka Kučerová

Maxipes Fík je pohádková bytost a tvář Kadaně. Vymyslel ho Rudolf Čechura, který pocházel z nedalekého Ahníkova. Hlas mu propůjčil známý český herec Josef Dvořák, rovněž Kadaňák. Maxipes Fík je miláčkem nejen zdejších dětí, ale i dětí po celé naší vlasti. S Maxipsem Fíkem se pravidelně setkáváme třeba při oslavě Dne dětí nebo na narozeninách našeho hrdiny. Maxipes Fík však nežije jenom v Kadani, ale zejména ve stejnojmenném pohádkovém seriálu. Ten vypráví o dobrodružství malé holčičky Áji a jejího kamaráda - přerostlého mluvícího psa, Maxipsa Fíka.

Teď vám povím příběh, jak Maxipes Fík našel druhý domov u nás v Kadani. Bylo nedělní odpoledne, Fík se nudil, a tak si řekl: „Mohl bych podniknout nějaký výlet. Ája je stejně u babičky a vrátí se až ve středu.“ Sbalil si svačinu do batůžku a vydal se na cestu. Nejprve jel autobusem, kam ho zpočátku nechtěli pustit. Prý, že pes nemůže jezdit sám autobusem. Ale nakonec pana řidiče přemluvil. Vyrazil do Kadaně, o které nedávno četl ve zprávách na internetu. Byl zvědavý, jak to tam vypadá.

Po několika hodinách cesty dorazil na místo. Nejprve se vydal na náměstí. Tam si ho hned všimla skupinka lidí. Chtěla se s ním vyfotit. Maxipes Fík nadšeně souhlasil. Pak se šel podívat k řece, kde potkal paní učitelku s dětmi. Okamžitě ho poznaly a rozeběhly se za ním. Začaly ho objímat a hladit. Fíkovi se to moc líbilo. S dětmi dováděl a skotačil, ale chtěl ve svém putování pokračovat dál, proto se s nimi po nějaké době rozloučil. Jenže uplynulo sotva pár minut a hned Fíka poznávaly další a další děti..... Společně mu ukázaly místní galerii, kde visel obraz, na kterém je on. To Maxipsa Fíka moc potěšilo a říkal si: „Jsem tady asi opravdu populární.“ Následovala dlouhá prohlídka Kadaně a nakonec své nové kamarády pozval do cukrárny na výborný pohár.

Čas plynul jako voda. Začínalo se stmívat. Fík věděl, že se musí vrátit, aby se o něj doma nebáli. Vyfotil se proto se všemi a každému při loučení podal svoji velkou, ale heboučkou packu. Poděkoval za krásný den strávený v královském městě a řekl: „Moc se mi tu líbí. Určitě se někdy vrátím a rozhodně vezmu Áju s sebou!“ Večer už byl zase zpátky ve svém velkém domečku spolu s Ájou a se spoustou nových zážitků s kadaňskými dětmi, které mu dokázaly, jak moc ho mají rádi.

Po takovém úspěchu pak po Fíkovi v Kadani pojmenovali nově vybudované nábřeží, které si oblíbili snad úplně všichni. Dětské hřiště s různými atrakcemi se stalo lákadlem pro domorodce i turisty. Procházka po nábřeží pod městskými hradbami podél řeky Ohře pak patřila k těm nezapomenutelným! Fík svůj slib dodržel a Kadaň pak pravidelně s Ájou navštěvoval. Jeho příjezd vždy vykouzlil úsměvy a radost na tvářích dětí.

A tak Maxipes Fík určitě našel svůj druhý domov v srdci kadaňských dětí.

V královském městě Kaaden (Kadaň) žili dříve mniši. V dávných dobách, kdy po lesích běhali vlci, medvědi a řeka byla plná pstruhů, byl zbudován na okraji města mnišský klášter s rozlehlou vinicí na Svatém vrchu. Mniši zde stáčeli víno, které bylo vyhlášeno svou chutí v širokém okolí. Pojmenovali ho Svaté, po Svatém vrchu, na kterém ho pěstovali.

O zdejší vinice se staral mnich Eduard, který svou láskou a starostlivostí dokázal vypěstovat nejlepší hrozny, jaké se kdy komu povedly. Povídá se, že v těchto dobách postihlo zdejší oblast strašlivé sucho, kdy pár týdnů nespadla z nebe ani kapka. V této době obětavý mnich Eduard prosil boha: „Pane bože, prosím sešli pár kapek vody na zdejší vinici.“

Ale místo boha a splnění jeho toužebného přání se objevil čert, který Eduardovi nabídl bezednou studnu a vody, kolik si jen bude přát, výměnou za jeho duši. Tuto čertovskou smlouvu mnich ztvdil vlastní krví a svým podpisem a do rána na Svatém vrchu vznikla studna, která nikdy nevyschne. Mnicha tu už od té doby nikdo nespatrił. Zůstala jen studna, díky níž se mohli mniši dále starat o vinnou révu.

V širokém okolí se povídá, že kdo si za úplňku ve zdejší studni umyje obličej, tak spatří na vodní hladině odraz mnicha.

Nežije na stromě, v noře, ba ani v domě. Žije totiž ve veliké jámě u železničního přejezdu vedoucího do Kadaně, kterou jako mladý obsadil a po celý svůj život neopustí.

Mluvíme o obru. O obrovi, který vše, co potřebuje, má okolo sebe, proto se nikdy nenaučil pořádně chodit. Od narození je pořád stejně vysoký, ale už ze své jámy není vidět. Přes svou mohutnost se těžko otáčí kolem sebe, takže vás lehce přehlédne. Důvodem, proč se kdysi usadil v těsné blízkosti Kadaně, bylo uhlí. Uhlí má rád nade vše. Jelikož jí uhlí, tak má čistá střeva a organismus. Uhlí si dává ke snídani, k obědu a k večeři. Rukama, velikýma jako dvě obrovské lopaty, požírá směs uhlí a hlíny. Hlínu plive, tu rád nemá.

Velký hlad ho nutí žrát celou noc. S černým prachem na sobě si hlavu neláme. Oči mu jasně svítí na všechny strany. Vlasy, uši k životu nepotřebuje. Stačí mu jen veliká pusa k hltání uhlí. Tělo je pokryto směsí hub a plísni, takže mu zima není.

Přijde doba, kdy v jámě dojde uhlí a obrovi dech. Jak si poradí?

Ahoj!

Vítej na mém blogu! Dneska vám napíšu, co se ve škole stalo.

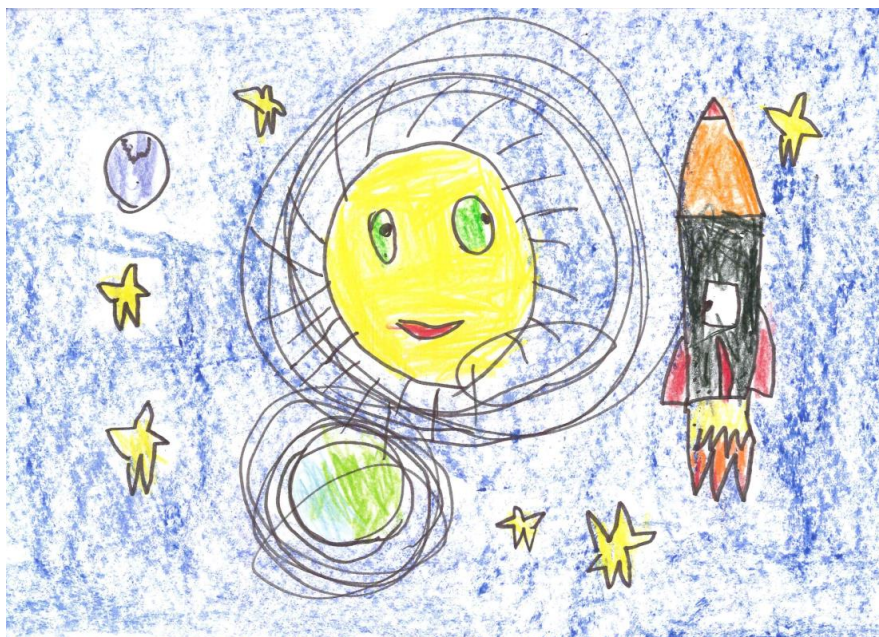
Je 3. 13. 4585. Kdaň se za ty roky hodně změnila, ale s ní i celý svět. Přidal se nový měsíc jménem Bobo, ale to už asi víte. Takže zpátky k příběhu....

Dneska jsme se spolužáky vyrazili na Mars za kamarády mimozemšťany, se kterými naše škola navázala partnerský program. Jeli jsme na pegasovi. Docela jsme se tam všichni vešli. Jenom Adélka spadla! Ale tak nešikovně, že pak vypadala jako plátek slaniny, který by se výborně hodil při výrobě populárních danvičů.

Když jsme dorazili na Mars, přivítal nás Kuru - hlavní vedoucí mimozemšťanů. Všechny to tam bavilo. Dokonce i Terka občas zvedala oči od Iphonu. Potom jsme se prali s laserem. Chudák Tonda! Jirka ho omylem přepůlil. Libka se zatím cpe granulkami a golou v UFG. Když jsme vraceli zpět na Zemi, bylo nás míň. Chyběl rozpůlený Tonda a placatá Adélka. Přijeli jsme do Kadaně, kde zrovna probíhal koncert Lucie Černobílé. Přijel se na ni podívat i Krteček - vítěz Hvězdných válek. Chvilí jsem tam byla, a potom raději pádila domů. Zapnula jsem si blog a začala psát o tom, co se mi dnes stalo.

Jo, a ještě něco.... druhý den ve škole jsem se dozvěděla, že Tonda mimozemšťané slepili a Adélku pro změnu nafoukli heliem a oba nám je poslali kurýrním urychlovačem částic zpět. Takže jsme opět byli zase všichni pohromadě a mohli se pustit do dalších dobrodružství.

A to je pro dnešek asi tak vše. Sledujte i zítra dění na mém blogu s názvem: www.mujiivot.cz.

Je rok 1640. Jsem jen obyčejná holka z Kadaně. Jmenuju se Tereza. Kadaň je starobylé město v Českém království. Žijeme ve strachu, protože zuří třicetiletá válka. Těším se strašně na Vánoce, protože si přeju od malička koně, šetřím si na něj sama už čtyři roky.

Teď je mi 14 let. Od 10 let jsem si ho každé Vánoce přála. Doufám, že když mám našetřenu půlku, tak jej konečně dostanu. Dnes je 23. prosince 1640 a táta mi řekl: „Pojď se mnou ke Katově uličce.“ „Dobře,“ odpověděla jsem, „jsem zvědavá, co tam na mě čeká.“ „Pane bože - KŮŇ!“ byla jsem tak překvapená. Krásná černá, blýskavá srst. Jemná černá hříva. Teď je můj. Obchodník mi řekl: „Dej na něj pozor, je z období válek.“

Německý kůň jménem Diaval. Koukal se mi do očí, já do těch jeho hlubokých. Táta mě pomalu zvedl a posadil mě na něj. Diaval začal kopat a skákat. Spadla jsem z něj. Diaval se rozeběhl. Obchodník vzal lano a začal s ním točit jako kovboj. Potom jsme šli domů. Bydlíme v Kadaňské Jeseni v malém baráčku. Diavala jsem přivázala ve stáji a nakrmila ho. Po Vánocích jsem se k němu rozběhla a nasedla na něj. Jela jsem k řece na nábreží směrem k náměstí. Před radnicí stál obchodník se vzácným zbožím zdaleka a ten mi řekl, že to není jen tak obyčejný kůň. „Všichni po něm touží, dej si na něj velký pozor.“

Začal nový rok a já pracovala na zahrádce. Diaval se pásł v kadaňské Zásadě na poli a najednou přijeli cizí lidé. Měli na sobě barevné uniformy a v rukou zbraně. „Diavala mít nemůžete. Ten patří nám, musíte nám ho dát!“ křičeli. Já jsem Diavala držela za hřívu, on se vzpínal a řehtal strachy. Brečela jsem. Vzali nám všechno, nejen Diavala, ale i jídlo, oblečení. Odjeli a tu se ozvaly výbuchy. Všichni s křikem utíkali. „Co se to děje?“ vykřikla jsem.

Před sebou jsme uviděli stovky vojáků. Válka!

Vítězná práce

6. Kadaň v budoucnosti

Jančík Štěpán, IX. tř.

Píše se rok 2186. Lidstvo na měsíci postavilo Wifi server. V Africe už nikdo neví, co to znamená ebola a ve Vadýji vyhlásili anarchii. Ovšem přes tohle všechno se Kadaň moc nezměnila, tedy kromě toho, že všichni cizinci zmizeli, starostou se v posledních volbách stal Samir Násir a Lidl už není, protože na něj za války s Klingony shodili vodíkovou pumu. Jen 3. ZŠ zůstala celá. Ředitel Vinický si nechal své vědomí přenést do robota, a tak stále učí. Lavice a židle z EU, na kterých se nedá usnout ani při hodině fyziky s učitelem Poldou, jsou ve třídách k mání neustále. Akorát místo po školníkovi Krämerovi vzal Hagrid.

Škola byla pozvána na exkurzi do kadaňského vesmírného suchého doku a já, jakožto velitel místní battlestar Orion, jsem byl pověřen, abych po komplexu delegaci provedl. Téměř všechny žáky zajímala nejdřív Wifina a zdali si mohou udělat selfie s vojáky, ale jak jsem je přivedl ke skladu jaderných zbraní, tak se mohli přetrhnout, aby se tam mohli vyfotit u makety jaderné střely. Ten, kdo měl hlad, měl smůlu, protože prodavač v bufetu si z mise přivezl andoriánský průjem a byl doma. Cestou do konferenční místnosti se ale stalo to, co nikdo nečekal. Pod záštitou turismu se do doku dostala skupinka teroristů z buňky Al-Hajný, zajala pár rukojmích včetně Hagrida a zamkla se ve skladu jaderných zbraní a lihu.

Zatímco se na místo sjížděli policisté, vyjednaváči, hasiči a Láďa Hruška se štábem, teroristé v poklidu popíjeli místní líh. Já a parta velitelů jsme měli mnoho nápadů, ale nemohli jsme se rozhodnout, a tak jsme různě soutěžili, co vybereme. Když jsme vyjedli a vypili bufet a zahráli poker, ve kterém jsem vyhrál, rozhodli jsme se uskutečnit můj plán. Ještě předtím se ale vyjednaváčům podařilo vyjednat propuštění Hagrida výměnou za cédéčko Justina Biebera. Plán vyšel na jedničku. Komando ZZ po půl hodině skříní vyrazilo dveře, toxickým bojovým plynem omráčilo část svého týmu a některé teroristy a zbytek zpacifikovali kovovými tyčemi. Bohužel jejich velitel, Glum, Bin Ládin a další dva uprchli a dál se skrývali, avšak teď už v kuchyni. Ozbrojeni pánvičkou a sekáčkem na maso čekali, až dorazí zbytek komanda ZZ. Co následovalo, to vážně nikdo nečekal. Napřed jsme zatkli Gluma, když jsme ho vylákali a slíbili, že mu dáme prsten - byl až moc naivní. Bin Ládin chtěl létající koberec a volnou cestu pro odlet. Koberec dostal, ale ne létající, takže dalšího máme z krku. Nakonec jsem použil eso v rukávu. Do kuchyně přišel Chuck Norris. Jednou přesnou kopačkou poslal prvního do mrazáku, druhý se po pár ranách válečkem odporoučel k zemi. Jen třetí, jejich velitel, se horečně bránil vším, co našel. Po pěti minutách úporného boje v kuchyňské aréně s Chuckem Norrisem znaveně vyběhl z kuchyně a zamířil pryč. Vtom jsem se na scéně objevil já. Na zemi v kuchyni jsem sebral kedluben, vyběhl s ním ven a přesnou ránou jsem mu ho mrsknul pod nohy. Po třech kotrmelcích, jednom saltu a slalomu na lyžích, které si cestou půjčil ze skladu zimní výstroje a jaderného odpadu, skončil v observatoři, kde zrovna komandér Brumbál měl hodinu astrofyziky s opicemi dovezenými z výměnného kurzu s planetou Gron v kvadrantu Beta.

Po soudním řízení byl Glum poslán do Mordoru, Bin Ládin skončil s Kajínkem na cele a zbytek byl odeslán na Jupiter do vesmírného nápravného zařízení. Nakonec byla Kadaň zachráněna.

Píše se rok 2315. Dnes je pátek a jako každý pátek máme dějepis. Celá třída dostala za úkol vypracovat projekt „Naše město v době Karla IV.“. Doma jsem přemýšlel, jak bych to mohl zpracovat. Po chvíli jsem si vzpomněl na cestovní kancelář, která tady už asi rok funguje a dělá výpravy do minulosti. Večer jsem si zajistil jízdenku do doby Karla IV. a šel jsem spát.

Ráno jsem se vydal do cestovní kanceláře. Ve vstupní hale jsem zjistil, že se mnou letí i nějaká rodina. Před odletem jsem zašel do kabinky, kde mi řekli, co si mám vzít na sebe - plátěné kalhoty a košili s dlouhými rukávy. Na nohy jsem si obul špičaté boty a na hlavu nasadil kápi. Dali mi ještě váček s tehdejšími mincemi. Poté celou posádku informovali, že se přesuneme do doby druhé návštěvy Karla IV. v Kadani. Nastoupili jsme do rakety a za chvíli jsme vzlétli. Let netrval ani půl hodiny. Přistáli jsme 8. září 1374 někde v lese.

Když jsme vešli do města, bylo hned poznat, že je Karel IV. již ve městě. Na náměstí probíhaly trhy a hrála hudba. Ubytovali jsme se v hostinci na náměstí. Pokoj jsem rovnou zaplatil. Vyšel jsem z hostince. Procházel jsem se po náměstí, poslouchal gotickou hudbu a občas si na trzích něco zajímavého koupil. Najednou jsem z hradu zaslechl královské trubače. Král přijel na svém koni na náměstí. Sesedl a zaujal i s královnou místo na dřevěném pódiu. Královský hlásný předstoupil před lid a začal číst: „Karel IV., král český a císař římský, vydává v platnost privilegium, kterým dovoluje měšťanům města Kadaně zakládat vinice“. Poté, co dočetl, začali se všichni obyvatelé radovat, hudba hrála dál a král i s královnou odjeli zpět na hrad. Po skončení ceremoniálu jsem odešel do hostince, abych si uklidil to, co jsem si nakoupil.

Když jsem vyšel z hostince, někdo mě přepadl a vzal mi měšec s posledními mincemi. Lapku jsem zahlédl, jak mizí v krčmě. Hned jsem se vydal na strážnici. Skupinka čtyř vojáků se zvedla a vydala se se mnou do krčmy. Velitel vojáků v jednom popíjejícím hostu ihned poznal dlouho hledaného kapsáře. Měl u sebe nejen můj váček, ale další kradené věci,

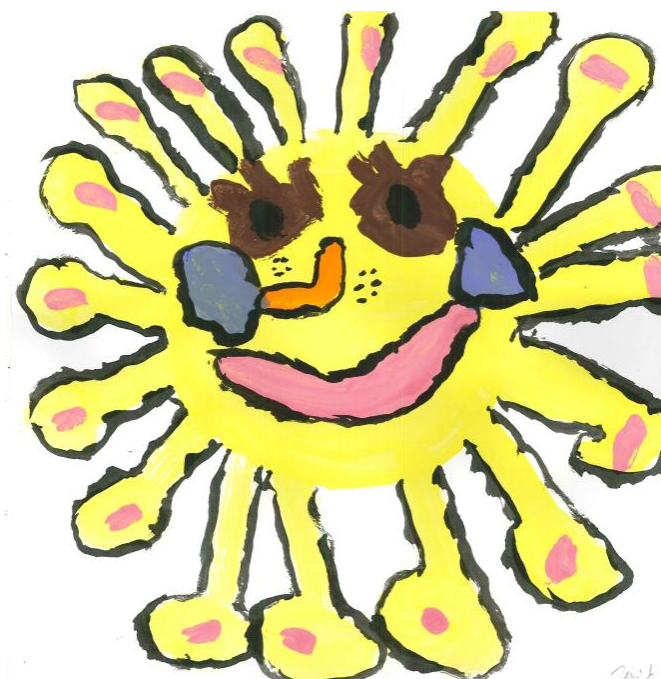
dokonce i králův prsten. Zatkl ho a odvedl. Mně řekl, ať jdu také, že se mi král odvděčí za dopadení zloděje. Samotný král mi vrátil váček i s přidanou odměnou. „Zítra bude poprava zloděje, nechceš ji vidět?“ zeptal se král. „Ne, děkuji, nemusím vidět vše, a navíc se musím vrátit domů,“ odpověděl jsem. Druhý den ráno jsme se sešli u rakety. Všichni mi gratulovali k odměně. „Šaty a všechno, co jste si tu nakoupili, si po přiletu domů můžete nechat,“ informoval nás pilot.

A tak můj pokoj od té doby zdobí středověký oděv, dýka a měšec nabitý mincemi, za které si dnes nic nekoupím.

Vítězná ilustrace

Hejtmánková Štěpánka (MŠ Barvička)

8. Naše Kadaň

(žáci II. B)

Naše krásné městečko,
září jako sluníčko.
Nejen díky naší škole,
všechno hezké okolo je.
I přírodu rádi máme,
každý den se usmíváme.
Jaro klepe na dveře,
říká, ať už vylezem.

9. Kde žiju ráda

(Koderová Libuše, VI. A)

Kadaňské ulice
má každý rád,
jen pojd' k nám
a bud' náš kamarád.

Lidičky, lidičky,
pojd'te k nám!
Nebudete tu přeci stát,
nemusíte se ani ptát.

Hřiště dětská máme,
často na ně zavítáme.
Sluníčko tu svítí velice,
máme i pěkné ulice.

Turisté pak obdivují památky,
které jsou u nás jak z pohádky.
O Kadani nadšeně vyprávějí,
tím všem Kadaňákům radost udělají.

Toto psala Libuška,
zapiš si to za ouška!

10. Naše město

(Buzak Heorhi, VI. A)

Kadaň, to je město naše,
může býti také vaše.
Zavítejte sem
a poznejte tuto zem.
Kochejte se památkami,
děti – pozor,
nesahejte na ně však ručičkami.
Dospělí pak mohou zajít na pivo, víno, kapučíno,
či navštívit naše krásné kino
a lodičkami pak po Ohři,
to vykouzlí určitě mnohým úsměv na tváři.
Krásně u nás svítí sluníčko,
někdy moc
a někdy zas jen maličko.
Půjdeme rovněž do Katovy uličky,
ne, nebojte se lidičky.
Sedněme si pak chvíli na lavičku,
pak už půjdeme pomaličku.
Mamíí, koupíš mi zmrzlinku?
Ne, už musíme jít za chvílku.
Musíš si napsat úkoly
a připravit se do školy.
Bohužel, musíme jít hned,
vlak nám jede za deset pět.

11. Nejkrásnější místo

(Hrbková Hana, VI. A)

Někdy i maličko,
tady svítí sluníčko.
Do Katovy uličky,
sjiždějí se lidičky.

Ty kadaňské ulice,
líbí se mi velice.
Azurové nebe
vítá taky tebe.

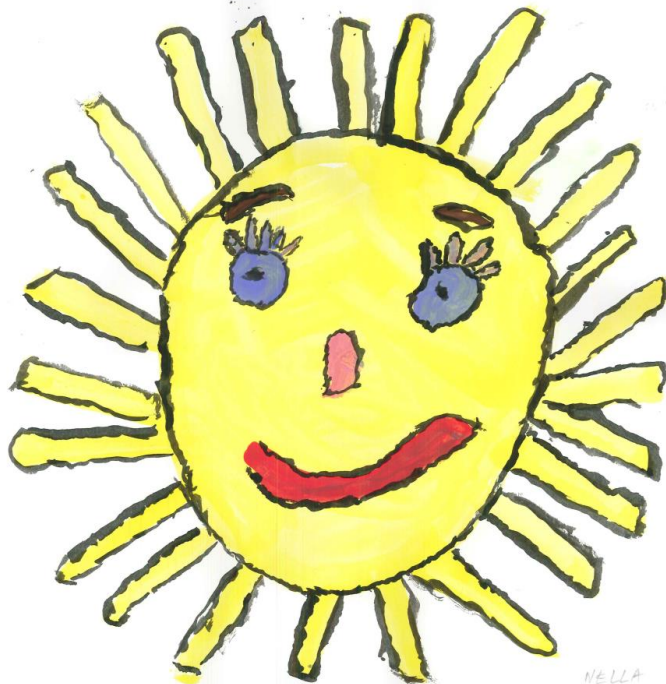
Já mám ráda
tohle městečko,
kde nádherné je téměř všecičko.

Když někdo sem zavítá,
šťěstím skoro lítá.
Ani se mu nedivte,
jen sedte a tiše závidte.

Den císařský
je tak ohromný,
že většinu návštěvníků ohromí.

A den, kdy je masopust,
nedržíme zas vůbec půst.
Bříško krásně naplníme,
úsměv na tvářích vykouzíme,
o Kadani pak jen to nejlepší vyprávíme.

Město je krásné,
proto o něm skládáme básně.
Básně krásné velice,
ctíme dobové tradice.

12. Podzim je tu

(Knopová Adéla, VIII. B)

Když nastane pravá zima,
nemá jí ráda valná většina.
Žluté stromy září stále více
tak krásně,
připomínají ranní slunce.

Padající mlha děsí všechny,
přináší jen samé stresy.
Naštěstí podzimní vítr je tu zas,
už byl na to pravý čas.

Oslizlé listy na zemi leží,
zbytečně nás tu děsí.
Kadaň je přesto krásná celý rok,
dělá nám radost
od jara až do Vánoc.

Je čas jít na kapry a štičky
nepatří však na pekáč,
ale k bratrům do říčky Ohře.

Každý má šanci otrhat si pár ořechů,
ať na Vánoce není cukroví jen z kokosů.
Atmosféra vánoční čeká za dveřmi,

je jen na nás, jestli ji uvítáme i my.

Vítězná práce

13. Óda na Kadaň

(Jovnaš Pavel, V. B)

Óóó, Kadaň,
já na kolena padám.
Je to město maličké,
ale přesto královské.
Karel IV. zde byl,
mnoho věcí nám povolil.

Povolil nám vinice,
radost z toho máme velice.
Hýčkáme si krásný hrad,
jednou si tam budu
svoji holku brát.

Také náměstí Míru máme,
jednou v roce
Maxipsa Fíka uvítáme
a Císařský den rovněž pořádáme.

Óóó, Kadaň,
lepší město neznám!

16. 5. 1937

Narodil jsem se 5. 8. 1920 v Dortmundu v rodině čistého Němce. Můj táta pracoval v Essenu v továrně na zbraně a moje mamka vlastnila cukrárnu. Německo zbrojí a připravuje se na válku a já pořád nevím, jestli mám narukovat nebo ne. Navíc teď vyšla ta pravidla týkající se života židů a tak. Nevím, na jakou stranu se přiklonit. Propaganda nám snad říká pravdu.

24. 3. 1939

Vůdce k naší zemi připojil spoustu jiných zemí a zlepšil podmínky pro nás, Němce. Hodně jsem na něj změnil názor. Myslím si, že je to člověk, kterému jde jen o blaho Německa a Němců.

2. 10. 1941

Povzbuzen úspěchy naší armády, narukoval jsem, abych se podílel na přeměně světa k lepšímu. Stejně už šli všichni mí kamarádi, to jen má matka mě pořád nechce pustit a bojí se, že se mi něco stane.

22. 2. 1942

Po tvrdém výcviku mě přidělili k popravčí četě a poslali do Čech, konkrétně do Prahy ke Gestapu. Musíme ty Židy a neposlušnou českou verbež naučit zvykům a přizpůsobit. Nedělá mi problém občas někoho takového zastřelit. S lidmi v kasárnách si rozumím a Líza, moje holka, které do Dortmundu pořád píšu, je na mě hrdá. Ti Češi, ti jsou národ. Ze strachu udají vlastního tátu za nic, jen aby se jim nic nestalo. Fuj, hanba!

5. 7. 1942

Je to už nějaká doba, co byl spáchán atentát na Heydricha. Vůdce a ostatní v Německu zuří, a tak má hlaveň u pušky se začíná přehřívat a docela mě štve, jak mi pořád někdo říká, abych zastřelil tamhle toho, pak tamtoho, jsem jako ovce, která musí vždy beze slova udělat, co se po ní chce. Je to divné zastřelit někoho, kdo vlastně nic neudělal. Dřív mi jejich krev na mých rukou nevadila, ale teď je to jiné. V noci se budím a nemůžu spát. Nemůžu už takhle žít. Nevím, v čem jsou Židi a některé další rasy jiné, když jim v žilách koluje ta samá červená krev co nám a co mluví stejným jazykem jako my. Nechápu, co se s tím světem stalo a hlavně jsem na sebe naštvaný, že jsem tohle všechno neprohlédl dřív.

Hans nikdy deník nedopsal, protože ho jeho neustálé deprese z pocitu viny dohnaly k sebevraždě. Zastřelil se v roce 1943.

Tento deník patří mému pradědovi Jákobu Nech, který zažil 2. světovou válku v Terezíně. Z každého roku jsou vybrány jen ty nejdůležitější údaje. Tento deník začal sepisovat roku 1937 a toto jsou jeho záznamy.

11. 5. 1937

Jmenuji se Jákob a patřím do židovské 5členné rodiny a je mi 10 let. Vlastníme krámk na východě Německa. Poslední dobou se děje něco divného, protože německé vojenské jednotky se začínají mobilizovat.

1. 12. 1939

Museli jsme opustit Německo narychlo, stihli jsme si zabalit jen to nejnútnejší. Dostali jsme se do polské vesničky. Nemůžeme se hnout - za námi Němci a před námi Rusové, prý uzavřeli dohodu. Opustili jsme město po takzvané Křišťálové noci, když nám naši sousedé rozmlátili obchod, ale naštěstí jsme všichni přežili a utekli do Polska.

5. 8. 1940

Už jsme přesně půl roku v zajetí v koncentračním táboře v Terezíně v malé pevnosti, kam nás přepravili. Z 5členné rodiny jsme zbyli jenom dva - já a moje sestra. Mého otce zbili brutálně němečtí vojáci, když je poprosil o kousek chleba. Druhý den zemřel. Matku s ostatními ženami a dětmi nahnali do sprch, jak říkají strážci, ale všichni vědí, že místo vody se tam pouští plyn. Mého bratra ukamenovali jiní vězni, když mu Němci slíbili kousek chleba, ale ten chleba nedostal. Němci je poté postříleli. Naživu jsem jen já a moje sestra, které jsou jen 4 roky.

19. 1. 1943

Zůstal jsem jediný z naší rodiny. Všechny jinak vyvraždili. Už jsem přestal počítat i dny. Nevím, co je za den, za měsíc a dokonce ani za rok. Pokaždé, když jdu spát, bojím se, že už se ráno neprobudím. Spíme na dřevěných palandách. Na kousku, kam se sotva vejde jeden, spíme v osmi lidech, abychom se aspoň trochu zahřáli. Za tu dobu, co jsem tady, jsem zhubnul 40 kilo.

Mám jen nějakých 24 kilo. Z Němců je cítit strach, nejistota, jako kdyby se blížil konec. Doufám, že to přežiju.

..... Toto byla jeho poslední zpráva v tomto deníku. Našel jsem ho na půdě. Bůh ví, co se za těmi zdmi dělo.

Jmenuji se Barbora, je mi 14 let a s mojí rodinou žijeme na okraji Prahy. Jsme židé.

Hrozně ráda chodím s maminkou nakupovat, jelikož se v obchodě potkáme s mnoha lidmi a já si s nimi ráda povídám. Problém ale je, že do obchodu můžeme chodit jen v úterý a ve čtvrtek mezi 16. -17. hodinou.

Je úterý 15:50 a já se oblékám do obchodu. Musím si samozřejmě vzít žlutou hvězdu, aby všichni věděli, že jsem jimi nenáviděný žid.

Jsme na cestě a potkáváme různé lidi, židy, Romy a vojáky. Potkaly jsme zvláštní autobus, který měl zatmavená okna a byl na něm nalepený hákový kříž. Ptala jsem se maminky, co je to za autobus; ona mi řekla, že neví, ale že se nemusím ničeho bát. V obchodě jsme potkaly babičku a dědečka, byli ušmudlaní a měli potrhané oblečení. Ptaly jsme se, co se jim stalo, ale oni se otočili a odešli. Nechápalý jsme to, ale neřešily jsme to, neboť se s nimi dlouhou dobu nevidáme.

Nakoupily jsme vše potřebné a šly domů.

Asi o dva týdny později, když jsme se vracely z obchodu domů, byli u nás vojáci. Křičeli na nás a já jsem brečela. Nevěděla jsem, co se děje. Měli jsme si vzít jen doklady, já jsem si vzala i tento deník a plyšového medvídka. Vyvedli nás z domu a posadili do toho autobusu, na který jsem se před nějakou dobou ptala maminky. Odvezli nás až do Polska a na bráně bylo napsáno *Oświęcim* (Osvětim). Já jsem věděla, že je to koncentrační tábor, ale netušila jsem, že to takto vypadá. Všechny dospělé vyvedli ven z autobusu, postavili je do řady a hromadně je zastřelili. Před svýma očima jsem viděla, jak mi zabili maminku a tatínka.

Plakala jsem a věděla, že nemám nikoho.

Dále už dívenka nepsala, jelikož jí vojáci deník zabavili. Nikdo neví, jak to s Barborkou dopadlo, ale vzhledem k tomu, že byl teprve začátek války, tak asi nepřežila.

13. 4. 1939

Jmenuju se Josef Rybář a jsem žid. Narodil jsem se 12. 4. 1923 v Praze. Včera jsem měl narozeniny, ale neslavil jsem je. Od té doby, co sem přijeli Němci, tak je to tu hrozné. Nemůžu do kina, ve škole mě učitel němčiny fyzicky trestá, ostatní učitelé mě zesměšňují. O přestávkách jsem terčem posměchů a bývám velice často mlácen. Nemám školu rád, rodiče mi říkají, že to musím vydržet, že se to zlepší, ale já tomu moc nevěřím.

12. 5. 1939

Situace se zhoršuje, na svém oblečení musíme mít našitou Davidovu hvězdu. Když jdu po ulici, všichni se na mě koukají jako na nějakou podřadnou formu života. Ve škole je to pořád stejné, ale učitel němčiny své fyzické tresty začíná stupňovat. Po osmé hodině večerní nesmíme do divadel, ani na koncerty. Nesmíme navštěvovat městské parky, nakupovat můžeme jen v určitých hodinách. „Ale tohle je jen začátek.“ říká můj otec.

-

Podzim 1941

Je to tu, odvázejí mne a mou rodinu do bývalé pevnosti „Terezín“. Maminka s tátou říkají, že odted' to bude jen lepší, že tam, kam jedeme, si budeme s ostatními rovni. Víím, že mi lžou, maminka se totiž začala hroutit.

-

Už jsme v Terezíně, špína je všude, kam se kouknu. Mám hlad, chtěl bych být s maminkou a tatínkem, ale jsme od sebe oddělení. Večer spíme na sobě, je tu velice málo místa, doufám, že to brzy skončí.

-

Dnes budu převezen do Osvětimi, matka s otcem zde zůstávají, snad je brzo uvidím.

V jednom královském městě se narodila škola. U její kolébky se náhle objevila sudička. Sudičky chodí obvykle ve třech, ale protože byla tato škola ve městě už třetí, přišla pouze třetí sudička. A na té vždycky nejvíc záleží.

Přistoupila ke kolébce a řekla: „Přeji Ti, aby v tobě byly děti šťastné.“

Jak se nečekaně objevila, tak nečekaně zmizela.

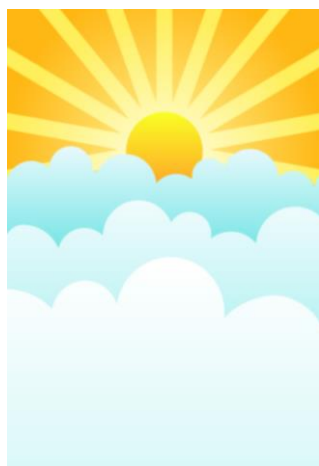
Po padesáti letech se vrátila, aby se přesvědčila, zda její sudba platí. Schovala se, aby ji nikdo nepoznal, a pozorovala, co se u školy děje.

Když viděla děti, jak tančí tanec štěstí, a dokonce si při tom zpívají I am happy, rozhodla se, že u nich už zůstane. A protože sudičky nikdy neumírají, tak s nimi zůstane navždy.

***Děti ji mají rády a věří,
že když si ji pohladí,
budou mít štěstí.***

***Vždyť je to jejich
SUDIČKA ŠTĚSTÍ!***

Autor: Mgr. Lenka Kučerová

Grafická úprava: Mgr. Lenka Kučerová

Ilustrace: děti z MŠ Barvička

Lektorovala: Mgr. Ivana Sladká

Vydáno ve šk. roce 2014 - 2015

Základní škola Kadaň, Chomutovská 1683

Počet výtisků: 6